

Nr 7.

Av herr **Bengtsson** i Göteborg, om *ändring i förordningen om provianteringsfrilager.*

I det förslag till förordning om provianteringsfrilager, som uti Kungl. Maj:ts nådiga proposition nr 120 av den 22 mars 1912 framlades och återfinnes i bevillningsutskottets betänkande nr 28 samt antogs av Riksdagen med en del mindre förändringar år 1912, heter det i förslag till förordning om provianteringsfrilager:

§ 1.

I sådan vid saltsjön belägen stad varest tullkammare under tullförvaltares överinseende finnes inrättad, må, under förutsättning att staden förbundit sig avstå från hamnavgifter för fartyg, som anlöper stadens hamn allenast för att intaga proviant, kol eller skeppsförnödenheter för fartygets behov men utan att därstädes intaga annat gods eller lossa, efter staden av Konungen meddelat särskilt tillstånd, från utrikes ort infört, till proviantering och utrustning av fartyg avsett tullpliktigt gods, med här nedan stadgade undantag, efter verkställd tullbehandling men utan tullavgifts gäldande uppläggas i särskilt magasin under godsägarens egen vård, med villkor att säkerhet ställes för belöpande tullavgift. Sådan magasinering benämnes provianteringsfrilager.

2. För brännvin och sprit av säd, potatis eller andra rotfrukter, med undantag av visky, ävensom för krut och andra explosiva varor må provianteringsfrilagersrätt ej åtnjutas.

§ 2.

För gods, som upplägges å provianteringsfrilager, skall, därest icke för dessamma dessförinnan utgått nederlagsavgift, betalas provianteringsfrilagersavgift efter enahanda beräkningsgrund, som gäller i fråga om förstnämnda avgift.

§ 3.

Å provianteringsfrilager liggande varor må icke underkastas förädlingsarbete eller annan bearbetning.

§ 4.

Från provianteringsfrilager må gods, fördelat i större eller mindre partier, för proviantering eller utrustning utlämnas till fartyg under villkor, att fartygets dräktighet icke understiger det tontal, som av Konungen i sådant avseende bestämts vid meddelandet för staden av tillstånd till åtnjutande av provianteringsfrilagerrätt, samt

att fartyget antingen utklararat direkt till utrikes ort eller befinner sig på resa mellan utrikes orter; ankommande dock på Konungens prövning vid nämnda tillstånds meddelande, huruvida rätt att från provianteringsfrilager intaga gods jämväl må tillkomma fartyg, vilket inkommit från utrikes ort med destination till annan svensk hamn, ävensom med vederbörligt svenskt mätbrev försett däckat fiskefartyg, vilket skall avgå till i Nordsjön eller därbortom belägen fiskeplats.

§ 5.

Gods, som från provianteringsfrilager i föreskriven ordning utlämnas till fartygs proviantering eller utrustning, är befriat från tullavgift.

För å provianteringsfrilager upplagt gods, vilket av ägaren annorledes disponeras, ävensom för gods, som å sådant frilager undergår förskämning eller genom olyckshändelse eller eljest går förlorat, skall ägaren vidkännas belöpande tullavgift utan något avdrag; ägande Konungen bestämma, om och under vilka villkor gods må överflyttas till annat provianteringsfrilager.

§ 6.

Tullavgifter, som skola utgå för varor, upplagda å provianteringsfrilager, beräknas efter de taxor och författningar, som äro gällande, då förtullningsinlaga för godset skall avlämnas.

§ 7.

De närmare bestämmelser angående provianteringsfrilager, som, utöver vad i denna förordning föreskrives, för bevarande av kronans rätt eller eljest finnas erforderliga, meddelas av Konungen.

Angående övergångsstadganden heter det:

Nådiga förordningen den 18 september 1874 angående frilager för proviantering av fartyg i Öresund må fortfarande äga tillämpning intill dess Konungen annorlunda förordnar.

Motiveringen till ovannämnda förslag återfinnes i propositionen nr 120 av den 22 mars 1912.

Vid behandling av frågan anfördes i utskottet följande synpunkter:

Då utskottet finner det vara angeläget, att handeln med förnödenheter, avsedda för fartygs proviantering, särskilt med hänsyn till västkustens fiskarbefolkning erhåller sådana lättnader i tullhänseende, som Kungl. Maj:ts förslag avser att bereda densamma, och då härför tydligen erfordras inrättande av en särskild institution av den art, som i propositionen föreslås, har utskottet funnit sig böra i princip tillstyrka bifall till Kungl. Maj:ts proposition. Vid granskning av författningsförslaget har inom utskottet ifrågasatts, huruvida icke ifrågavarande institution kunde erhålla en sådan utvidgning, att rekvirerade varor kunde under tullverkets sigill föras från provianteringsfrilagret till andra platser med inrättad tullbevakning för att där utlämnas. Genom en sådan anordning skulle institutionen bereda särskilt den fiskarbefolkning, för vilken den närmast är avsedd, väsentligt större fördelar än Kungl. Maj:ts förslag innebär.

Den sålunda ifrågasatta utvidgningen synes utskottet vara väl värd att tagas under omprövning. Med hänsyn därtill, att någon utredning i denna fråga icke föreligger, har utskottet emellertid icke ansett sig böra framställa förslag till något stadgande i berörda syfte, utan endast velat fästa Riksdagens uppmärksamhet på saken.

Utskottet har beträffande förslagets särskilda bestämmelser endast ett ändringsförslag att framställa.

I § 1 mom. 2 i författningsförslaget har i fråga om förbud mot vissa varors uppläggning å provianteringsfrilager införts enahanda bestämmelse, som i § 62 i tullstadgan fastställts såsom villkor för åtnjutande av nederlagsrätt. I ovanberörda motioner har emellertid yrkats sådan ändrad avfattning av momentet, att från provianteringsfrilagerrätt skulle undantagas, utom annat, brännvin och sprit, alla slag, samt vin, och har utskottet på den av motionärerna angivna grund funnit sig böra ansluta sig till motionerna.

På grund av vad utskottet sålunda anfört, får utskottet hemställa, att Riksdagen må

dels antaga ovan införda förslag till förordning om provianteringsfrilager, dock att, med bifall till de föreliggande motionerna, I:102 av

herr Bäckström och II:290 av herr Byström, § 1 mom. 2 i förordningen skall erhålla följande ändrade lydelse:

»2. För brännvin och sprit, alla slag, samt vin ävensom krut och andra explosiva varor må provianteringsfrilagersrätt ej åtnjutas»;

dels ock besluta, att de nya bestämmelserna skola träda i kraft å den tid, Konungen bestämmer.

Detta utskottets förslag antogs av såväl Första som Andra kammaren.

Emellertid kunna de med förslaget avsedda rättigheterna för fartygens proviantering, särskilt med hänsyn till västkustens fiskarbefolkning icke vara för denna befolkning till den nytta, som man egentligen hoppats, och uppfylla icke de önskemål, som nämnda befolkning hade tänkt sig. Jämför man de båda parter som komma i åtnjutande av provianteringsfrilagers rättigheter, å ena sidan redare eventuellt fartygsbefälhavare och å andra sidan fiskarbefolkningen, finner man, att de förra ha lättare att taga denna rättighet i anspråk än de senare. För att proviantera ett fiskefartyg måste man segla till närmaste stad, där tullkammaren finnes. Vad det gäller västkustens fiskarbefolkning, blir det helst till Göteborg, därför att man på denna plats har den största utsikten att få de varor som behövas för såväl ett billigare pris som ock bättre kvantitet än på en mindre plats.

Denna för nämnda befolkning synnerligen tidsödande nödvändighet synes man med lätthet kunna undanröja genom att underlätta tillfället för densamma att få sina önskemål tillfredsställda på andra håll, åtminstone på de platser, där s. k. tullpostering är förlagd.

Då ovannämnda förordning behandlades i Riksdagen, framfördes bland de olika synpunkterna även den, att västkustens fiskarbefolkning borde kunna komma i åtnjutande av de lättnader som av utskottet påpekats, nämligen att den finge rekvirera varor direkt till den plats, där tullpostering är förlagd. Tullpersonalen kunde sedan utlämna varorna och till vederbörande tullkammare inkomma med redovisning för ovannämnda uppdrag.

Denna synnerligen enkla anordning synes mig icke tarva någon utredning, ej heller vålla någon kostnad för tullverket genom tillsättande av större personal eller dylikt. Frågan är endast: Vill man bereda västkustens fiskarbefolkning denna rättighet och anförtro den lägre tullpersonalen detta tjänsteuppdrag utan de vanliga formaliteterna?

Med stöd av vad sålunda anförts hemställes,

att Riksdagen ville besluta sådan ändring i förordning av provianteringsfrilager,

att däckat fiskefartyg försett med svenskt mätbrev, vilket skall avgå till Nordsjön eller där bortom belägen fiskeplats, äger rätt att för eget behov rekvirera varor direkt från provianteringsfrilager till den plats, där tullpostering är förlagd.

Stockholm den 17 januari 1913.

Magnus Bengtsson.
